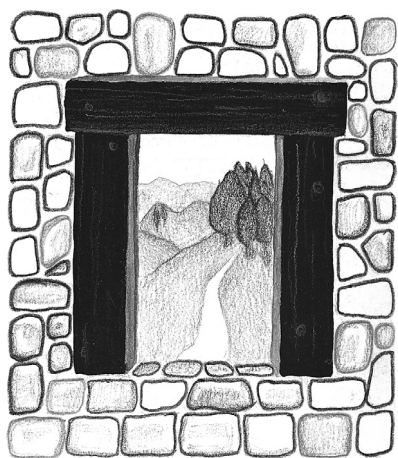

Περιεχόμενα

Όπως αγαπάτε	//
Δωδέκατη νύχτα ή Ό,τι θέλετε	3/
Ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, τα έργα του και η εποχή του ...	5/
Βιογραφικά σημειώματα	55

Όπως αγαπάτε

ΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ πνίγονται απ' τα προβλήματα και τις δυσκολίες της ζωής, απ' την ψευτιά και την υποκρισία του κόσμου, κι αποφασίζουν να τα παρατήσουν όλα και να πάνε να ζήσουν στην ερημιά, στην εξοχή, εκεί όπου οι αλλαγές του καιρού θα 'ναι η μόνη τους έγνοια, εκεί όπου οι μέρες θα κυλούν παραμυθένια. Η φυγή τούς φαίνεται ως η μοναδική ελπίδα σωτηρίας, η φυγή για να γλιτώσουν τόσο απ' τα βάσανα της καθημερινότητας όσο κι απ' την κακία και το φθόνο των ανθρώπων.

Έτσι και η νεαρή Ροζαλίντα, μοναχοκόρη ενός εξόριστου δούκα, πήρε την απόφαση ν' ακολουθήσει κι αυτή τον ίδιο δρόμο: Έφυγε απ' το σπίτι της και βρήκε καταφύγιο στο γειτονικό δάσος του Άρντεν, όπου είχε πάει να ζήσει κι ο πατέρας της. Έφυγε για

να γλιτώσει απ' του άρχοντα τη μοχθηρία, του ίδιου εκείνου άρχοντα που είχε εξορίσει τον πατέρα της για να του πάρει την εξουσία. Στο δάσος την ακολούθησε και η ξαδέρφη της η Σίλια που, από παιδί, δεν είχε ποτέ χωρίσει από τη Ροζαλίνα: μαζί φαγητό, μαζί μαθήματα, μαζί ύπνος και παιχνίδι, παντού και πάντα μαζί. Μα δεν την ακολούθησε μόνο η Σίλια αλλά και η σκέψη ενός παλικαριού που η Ροζαλίνα είχε γνωρίσει τυχαία κάνα δυο μέρες πριν, του Ορλάνδου, ενός παλικαριού θαρραλέου και ευγενικού. Λυπόταν που δε θα 'χε την ευκαιρία να τον ξαναδεί σύντομα, αλλά η φυγή αποτελούσε τη μόνη διαφυγή. Τον είχε συναντήσει μόνο μια φορά, ήξερε μόνο το όνομά του και τίποτα σχεδόν για τη γενιά του, αλλά η ομορφιά, η ευγένεια, τα λόγια και οι χάρες του την είχαν δέσει, την είχαν σκλαβώσει τόσο

που του 'δωσε μια χρυσή αλυσιδίτσα που φορούσε στο λαιμό για γούρι.

— Κύριε, αυτό είναι από μένα, του είπε. Θα 'θελα να είχα περισσότερα για να σου δώσω. Γεια σου και ώρα σου καλή.

Αλλά και ο Ορλάνδος πιάστηκε απ' το βλέμμα της Ροζαλίντας, πιάστηκε τόσο που του κόπηκε η μιλιά και δεν της μίλησε καθόλου, ούτε λέξη, σταλιά.

— Το πάθος μου έδεσε τη γλώσσα, ψιθύρισε όταν εκείνη έφυγε. Δεν κατάφερα να της μιλήσω κι ας γύρευε κουβέντα. Ας είναι. Θα της μιλήσω όταν την ξαναδώ.

Τα δυο κορίτσια, λοιπόν, που ήταν άμαθα απ' τις παγίδες της ζωής αλλά αρκετά έξυπνα ώστε να γνωρίζουν ότι θα κινδύνευαν μόνα στο δάσος, θα κινδύνευαν να τα ληστέψουν ή και να τα σκοτώσουν, αποφάσισαν να μεταμφιεστούν και σαν νέα παλικάρια να παρουσιαστούν. Η ιδέα ήταν της Ροζαλίντας αλλά η Σίλια συμφώνησε αμέσως, και οι δυο μαζί βάλθηκαν να ξεδιαλέγουν ρούχα για την καινούρια τους ζωή.

— Μόνο εγώ, που είμαι πιο ψηλή από σένα, θα μεταμφιεστώ σε αγόρι κι εσύ, Σίλια, θα παριστάνεις την αδερφή μου, είπε η Ροζαλίντα. Και φόρεσε παντελόνι, φόρεσε γιλέκο, φόρεσε καπέλο που έκρυβε τα μακριά της τα μαλλιά, μέχρι και σπαθάκι ζώστηκε. Εγκατέλειψαν και οι δυο τα χρυσοποίκιλτα ρούχα της Αυλής και η Ροζαλίντα αποφάσισε να δανειστεί προσωρινά των αντρών τα φερσίματα, τα απότομα και τολμηρά.

— Δεν είσαι κι άσχημη, είπε η Σίλια στην ξαδέρφη της, όταν εκείνη τελείωσε τη μεταμφίεση κι απόμεινε να καμαρώνει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

— Ναι, ωραία είμαι, σαν τον αγαπημένο του Δία, το Γανυμήδη. Κι έτσι θα με λένε από δω κι εμπρός: Γανυμήδη.

— Εμένα θα μ' άρесе να με λένε Αλιένα, είπε η Σίλια, ενώ κούμπωνε το φόρεμα που 'χε διαλέξει να φορέσει, ένα ρούχο χωρίς στολίδια και κεντήματα.

Και τα δυο κορίτσια πανέτοιμα, λοιπόν, μάζεψαν κοσμήματα και χρήματα, το έσκασαν κρυφά και κίνησαν να πάνε στο δάσος του Άρντεν να βρουν της Ροζαλίντας τον μπαμπά. Μαζί τους πήραν για συντροφιά αλλά και για επιπλέον προστασία το γελωτοποιό του άρχοντα, τον τρελό τον Ασημόπετρα.

Τους υποδέχτηκαν πελώριες βελανιδιές, πλατάνια και καστανιές που έκρυβαν τον ουρανό, ζώων φωλιές, ρυάκια με γάργαρα νερά, ξέφωτα, ζαρκάδια, λαγοί κι ελάφια. Η όμορφη εικόνα έκανε τη Σίλια να φωνάζει:

— Ω, τι ευτυχία! Εδώ είναι παράδεισος και όχι εξορία.

— Τρελός είναι γνωστό πως ήμουν. Μα θα πρέπει ν' αποτρελάθηκα για να σας ακολουθήσω εδώ πέρα στην ερημιά, είπε κατάκοπος ο γελωτοποιός, μιας και περπατούσαν ώρα πολλή. Και σωριάστηκε στον κορμό ενός δέντρου.

— Δε μου πάει να γκρινιάζω, σαν άντρας που είμαι, είπε η Ροζαλίντα αστειευόμενη, αλλά, Σίλια, μου 'ρχεται να βάλω τα κλάματα απ' την εξάντληση.

— Θάρρος, ξαδέρφη. Για δες, κάποιος έρχεται.

Δυο βοσκοί, ένας νέος κι ένας ηλικιωμένος, και μια βοσκοπούλα εμφανίστηκαν. Μόλις είδαν την παρέα κοντοστάθηκαν και ρώτησαν ποιοι ήταν και τι γύρευαν στο δάσος.

— Φίλοι είμαστε. Ήρθαμε απ' την πόλη. Ποθήσαμε τη ζωή στην

εξοχή αλλά έχουμε χαθεί. Η αδερφή μου από δω κι ο φίλος μου κουράστηκαν και πείνασαν, είπε η Ροζαλίντα με φωνή αντρική, χοντρή. Φαγητό θέλουμε. Με πληρωμή, εννοείται. Κι αν ξέρετε κανένα μέρος για να μείνουμε.

— Θα σας δώσουμε να φάτε απ' το κολατσιό μας. Κι όσο για ύπνο, εδώ πιο πέρα πουλιέται ένα αγροτόσπιτο μέσα σ' ένα χτήμα, είπε ο γερο-βοσκός.

— Θα πρέπει να 'ναι ωραίο αυτό το μέρος, είπε σιγανά η Σίλια.

— Εμπρός, πάμε, φίλε μου, να μας δείξεις το αγροτόσπιτο, πρότεινε η Ροζαλίντα, και πριν ακόμα ο ήλιος δύσει η παρέα στο σπίτι είχε μετακομίσει.

Στο δάσος του Άρντεν, όμως, το 'φερε η μοίρα και γύρεψε καταφύγιο κι ο Ορλάνδος, ο νεαρός που άρεσε στη Ροζαλίντα. Το παλικάρι αυτό είχε χάσει πρόσφατα τον πατέρα του, όμως ο μεγάλος του αδερφός ο Όλιβερ αρνήθηκε να του δώσει το μερίδιό του απ' την κληρονομιά και, θέλοντας να τον ξεφορτωθεί για πάντα, έβαλε να τον σκοτώσουν. Ο Αδάμ, όμως, ο πιστός υπηρέτης του πατέρα του, του πρόλαβε τα νέα, κι έτσι ο Ορλάνδος έτρεξε να κρυφτεί στο δάσος. Εκεί βρήκε τον εξόριστο το δούκα και τους φίλους του, τους μίλησε για τη γενιά του και μπήκε στην παρέα τους, χωρίς να ξέρει ότι ο δούκας ήταν ο πατέρας της Ροζαλίντας. Έμεινε μαζί τους, σύντροφος στο κυνήγι, σύντροφος στ' αστεία, σύντροφος και στην κακουχία. Αλλά ο Ορλάνδος δεν είχε ξεχάσει τη Ροζαλίντα: Δεν μπορούσε να τη βγάλει απ' το νου του και στίχους σκάρωνε νυχθημερόν. Έπειτα τριγύριζε στο δάσος και κρέμαγε τα χαρτάκια με τα ποιηματάκια στα δέντρα για να διαλαλήσει την αγάπη του. Πού να φανταζόταν ότι στο ίδιο αυτό δάσος, εκεί κοντά σ' ένα αγροτόσπιτο, είχε μετακομίσει και

η καλή του με την παρέα της! Κι ένα ηλιόλουστο πρωινό, την ώρα που η Σίλια γύριζε απ' τον περίπατό της με τον Ασημόπετρα, έπεσε το μάτι της σε μια βελανιδιά και σ' ένα χαρτάκι διάβασε τα λόγια αυτά:

*Μέσα σ' αυτή την ερημία,
στο νου μου έχω μόνο μία:
τη Ροζαλίντα τη γλυκιά,
που όλη η πλάση αγαπά.*

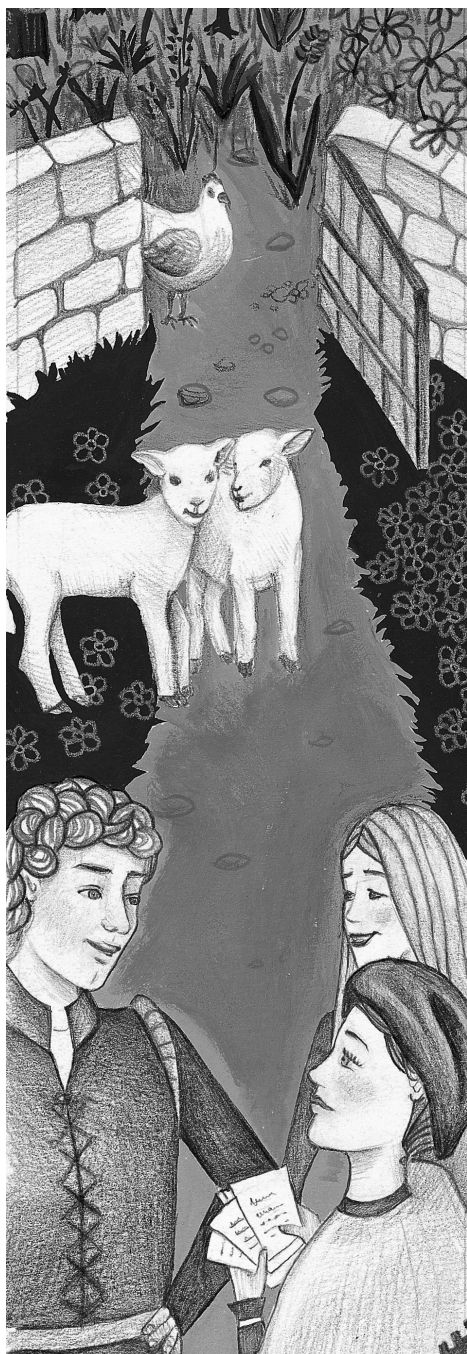
— Πολύ άσχημους καρπούς κάνει αυτό το δέντρο, είπε ο Ασημόπετρας γελώντας.

Η Σίλια στην αρχή απόρησε και μετά την έπιασαν τα γέλια με το άτεχνο και χαζό ποιηματάκι. Το ξεκρέμασε και το πήρε, παρ' όλα αυτά, για να το δείξει στην ξαδέρφη της.

Λίγο πιο κάτω βρήκαν ένα ακόμα ποίημα.

*Υπέροχή μου Ροζαλίντα,
είσαι η πιο ωραία, η πιο τελεία.
Γι' αυτό σου 'χω κι εγώ λατρεία.*

— Τι άθλιο ποίημα! Καλύτερα ν' ασχοληθεί με άλλη δουλειά ο ερωτευμένος ποιητής, είπε η Σίλια.

Μα εκείνη τη στιγμή είδαν ένα νεαρό με κυνηγετικά ρούχα να πλησιάζει, και κρύφτηκαν για να μην τους δει. Ο άντρας αυτός περπατούσε στο μονοπάτι, κάθε τόσο σταματούσε, χαρτιά με ποιήματα στα δέντρα κρεμούσε και σιγοτραγουδούσε:

— Αχ, Ροζαλίντα, Ροζαλίντα μου γλυκιά. Γρήγορα περνάει η ζωή, κι όλα χάνονται σε μια στιγμή.

— Ο Ορλάνδος ντε Μπουά. Αν είναι δυνατόν! Τι γυρεύει στο δάσος; ψιθύρισε η Σίλια.

— Έρθε για να διδάξει στ' αγρίμια την τέχνη του στίχου, μουρμούρισε ο Ασημόπετρας. Και μόλις ο Ορλάνδος απομακρύνθηκε, η Σίλια άρπαξε το γελωτοποιό απ' το χέρι και, κόβοντας δρόμο ανάμεσα απ' τα

δέντρα, έτρεξε στο αγροτόσπιτο για να προλάβει τα νέα στην ξαδέρφη της.

— Τι ήρθε να κάνει στο δάσος; Θα με αναγνωρίσει αν με δει έτοιμη ντυμένη; είπε η Ροζαλίντα.

— Να κυνηγήσει μήπως; Ξέρεις, φόραγε ρούχα..., άρχισε να λέει η Σίλια.

— Αυτό είναι. Έρθε να κυνηγήσει και να σκοτώσει την καρδιά μου. Κι αυτά τα ποιήματα; Λες να με αγαπάει πραγματικά; Τι να κάνω, ξαδέρφη;

Αλλά πριν προλάβει να μιλήσει η Σίλια, εμφανίστηκε στην αυλή του αγροτόσπιτου ο Ορλάνδος και τις χαιρέτησε εγκάρδια.

— Γεια και σ' εσένα, λεβεντόπαιδο, είπε η Ροζαλίντα όταν κατάφερε να συνέλθει από την ταραχή. Με λένε Γανυμήδη, πρόσθεσε θαρρετά. Από δω η αδερφή μου η Αλιένα. Είμαστε καινούριοι σε τούτα δω τα μέρη.

— Κι εγώ το ίδιο. Έρθα πρόσφατα στο δάσος και μπήκα στην παρέα του εξόριστου δούκα. Ορλάνδο ντε Μπουά με λένε. Αυτά τα χαρτιά με τα ποιήματα που κρατάς, εγώ τα κρέμασα στα δέντρα.

— Ελπίζω να μην έγγραψες εσύ και τα ποιήματα, γιατί είναι άθλια, πετάχτηκε η Σίλια.

— Ναι, το ξέρω. Δεν τα καταφέρνω με τη στιχουργική. Αλλά είμαι ερωτοχτυπημένος με μια κοπέλα, τη Ροζαλίντα, και δεν μπορώ να τη βγάλω από το νου μου. Γι' αυτό σκαρώνω τούτα τα στιχάκια.

— Και την αγαπάς σι' αλήθεια; ρώτησε η Ροζαλίντα ταραγμένη, και η φωνή της έσπασε σαν κοριτσιού έτοιμου ν' αναλυθεί σε δάκρυα.

— Ναι, ομορφόπαιδο, την αγαπώ. Και θα 'θελα γρήγορα να την ξαναδώ.

— Φίλε, είσαι τυχερός, γιατί εγώ έχω συνταγές πολλές που, άμα θες, μπορώ και να τις μοιραστώ μαζί σου. Είμαι ειδικός στα ποιήματα, στην τέχνη και στα κόλπα του έρωτα, και μπορώ, αν θες, να σε διδάξω πώς να την πλησιάσεις και με τα λόγια σου να την εντυπωσιάσεις.

— Και βέβαια θέλω, είπε καταχαρούμενος ο Ορλάνδος. Πότε μπορείς ν' αρχίσουμε μαθήματα;

— Αύριο κιόλας, σε περιμένω για το πρώτο μας μάθημα. Εδώ, στο σπιτικό μου.

Όταν έφυγε ο Ορλάνδος, η Σίλια γύρισε και ρώτησε την ξαδέρφη της γιατί δεν του είχε πει ποια ήταν, γιατί δε φανερώθηκε μπροστά του, γιατί δεν έπεσε στην αγκαλιά του. Μα η Ροζαλίντα δεν απάντησε: Έβαλε τα κλάματα.

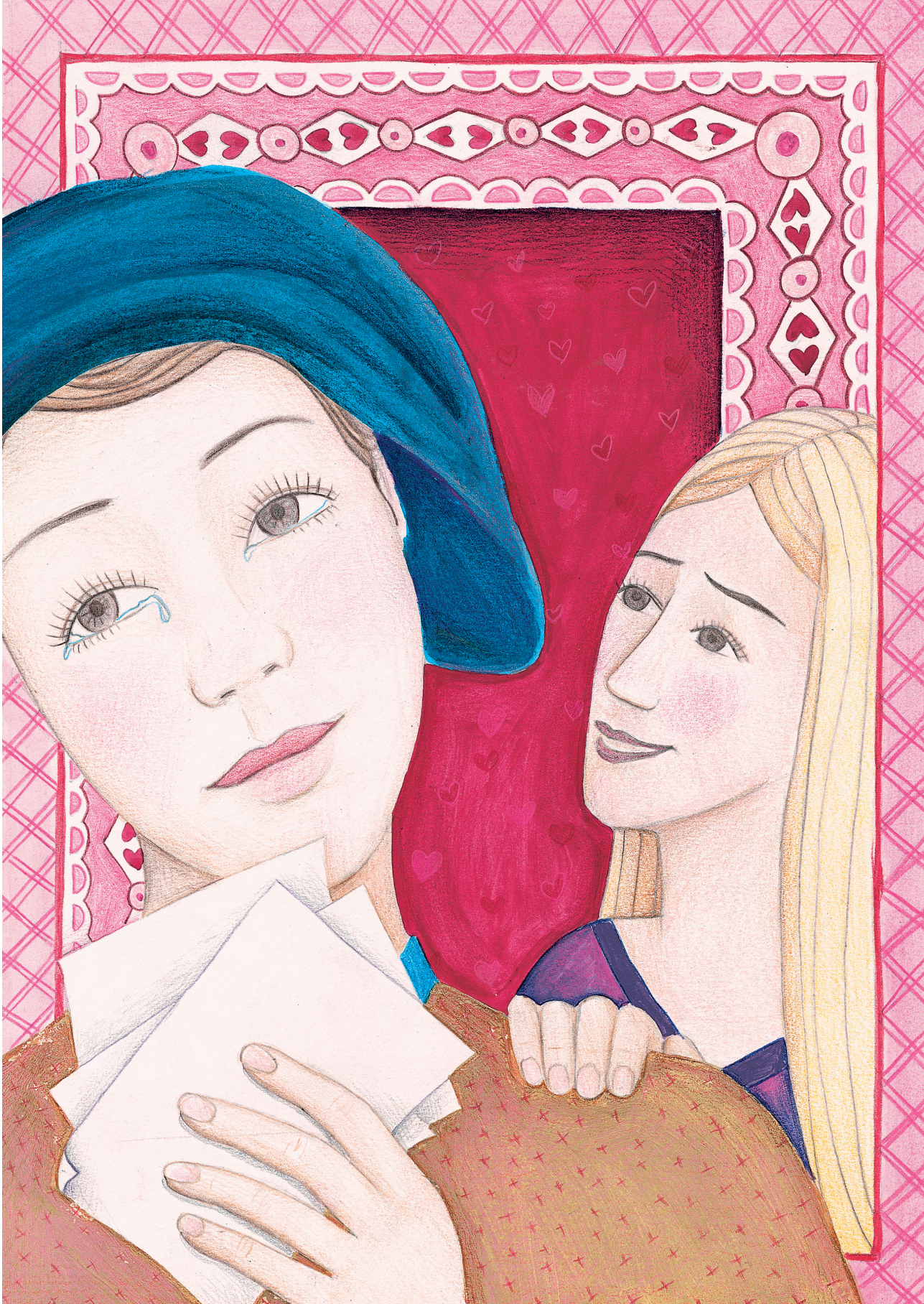
— Ξαδέρφη, σύνελθε. Τα δάκρυα δεν ταιριάζουν στους άντρες, της είπε πειραχτικά η Σίλια.

— Αχ, ξαδέρφη, ξαδέρφη, ωραία μου ξαδέρφη. Να 'ξερεις πόσο βαθιά χωμένη είμαι μέσα στην αγάπη! Το πάθος μου γι' αυτόν δε γίνεται να μετρηθεί. Είδες τα μάτια του; Και τα μαλλιά του; ρώτησε η Ροζαλίντα με δάκρυα στα μάτια. Υπέροχα. Είναι υπέροχος. Το καστανό χρώμα είναι το καλύτερο χρώμα μαλλιών. Άσε πια τα χείλη του... Θα τον βάλω να 'ρχεται κάθε μέρα εδώ πέρα, Σίλια, για να τον βλέπω και να σιγουρευτώ για την αγάπη του.

— Άκουσες τι είπε; Είναι στην παρέα του πατέρα σου.

— Μα για πατεράδες θα μιλάμε τώρα, ξαδέρφη, όταν εδώ πέρα τριγυρίζει ένας άντρας σαν τον Ορλάνδο; είπε η Ροζαλίντα αφήνοντας άφωνη τη Σίλια.

Τα μαθήματα ερωτικής εκπαίδευσης άρχισαν απ' την επόμενη

κιόλας μέρα: Η Ροζαλίντα-Γανυμήδης, κατακόκκινη από ντροπή και τρέμοντας από τα-
ραχή, στάθηκε δίπλα στον αγα-
πημένο της κι άρχισε να τον δι-
δάσκει πώς πλησιάζουμε μια
κοπέλα, πώς της τραβάμε την
προσοχή, πώς τη φλερτάρουμε.
Άλλωστε τα 'ξερε όλα αυτά
από πρώτο χέρι, μιας και κορί-
τσι ήταν και η ίδια. Κι όσα δεν
τα 'ξερε τα φανταζόταν. Πότε
πότε ξεχνιόταν, αφού δίπλα
στον αγαπημένο της βρισκό-
ταν, και μιλούσε με κοριτοσίτι-
κη φωνή, μα σύντομα συνερχό-
ταν και χόντραινε και πάλι τη
φωνή της. Είχε βάλει τον Ορ-
λάνδο να τη φωνάζει με το όνο-
μα της αγαπημένης του, να τη
λέει Ροζαλίντα, δηλαδή, και
τον προέτρεπε να τη φλερτάρει
ώστε να εκπαιδεύεται στα κόλ-
πα του έρωτα καθημερινά και
από πρώτο χέρι.

— Για πες μου, Ορλάνδο, πώς
νιώθει ένας ερωτευμένος; Πε-

ρίγραψέ μου τα αισθήματά σου, για να δω αν είσαι πραγματικά ερωτευμένος.

— Οι ερωτευμένοι, Γανυμήδη...

— Ροζαλίντα, είπαμε. Δεν είπαμε πως πρέπει να με λες Ροζαλίντα; τον διέκοψε η Ροζαλίντα.

— Οι ερωτευμένοι, Ροζαλίντα μου, όλη την ώρα αναστενάζουν και βογκούν. Είναι ανυπόμονοι, αλλά είναι και πρόθυμοι να περιμένουν την αγαπημένη τους για μια ολόκληρη ζωή. Είναι πιστοί και αφοσιωμένοι. Οι σκέψεις τους είναι μπερδεμένες και η καρδιά τους ανάστατη. Ενώ λατρεύουν την αγαπημένη τους, ταυτόχρονα θυμώνουνε μαζί της με το παραμικρό. Περιμένουν κάθε της επιθυμία με ανυπομονησία, και είναι έτοιμοι για κάθε της καπρίτσιο να γίνουνε θυσία.

— Μπράβο, Ορλάνδο, αυτά είναι τα σημάδια της αγάπης. Κι έτσι νιώθεις εσύ;

— Έτσι ακριβώς νιώθω για τη Ροζαλίντα μου. Και τι δε θα 'δυνα, Γανυμήδη, για να 'τανε εδώ, να της μιλούσα και γλυκά να τη φιλούσα.

— Πού ξέρεις; Μπορεί η ευχή σου να πραγματοποιηθεί, είπε η Ροζαλίντα αινιγματικά.

Έτσι πέρασαν τρεις τέσσερις μέρες με μαθήματα, κουβέντες και αστειάκια. Όμως την πέμπτη μέρα ο Ορλάνδος δε φάνηκε για το καθιερωμένο μάθημά του και η Ροζαλίντα κόντεψε να τρελαθεί. Περίμενε ώρες ολόκληρες αλλά μάταια. Πουθενά ο Ορλάνδος.

— Μα γιατί δεν ήρθε; ρώταγε και ξαναρώταγε τη Σίλια.

— Μάλλον δεν είναι άνθρωπος σταθερός και πιστός, απάντησε εκείνη.

— Να στείλουμε τον Ασημόπετρα μήπως και τον βρει;

— Ο Ασημόπετρας, ξαδέρφη, έχει γνωρίσει μια βοσκοπούλα, την Ώντρεϊ, και τρέχει ξοπίσω της όλη μέρα. Όλοι είναι ερωτευμένοι εκτός από μένα.

— Ε, είναι κανείς εδώ; ακούστηκε μια φωνή απ' την αυλή. Ψάχνω το Γανυμήδη και την Αλιένα.

Η Ροζαλίντα βγήκε τρέχοντας απ' το αγροτόσπιτο και είδε μπροστά της έναν άγνωστο άντρα. Έμοιαζε κάπως με τον Ορλάνδο αλλά ήταν σίγουρα μεγαλύτερος σε ηλικία. Η Σίλια που την ακολούθησε έσκυψε και της ψιθύρισε στ' αυτή:

— Μάθε αμέσως το όνομα αυτού του ωραίου άντρα.

— Εγώ είμαι ο Γανυμήδης, είπε η Ροζαλίντα. Κι από δω η αδερφή μου η Αλιένα.

— Εμένα με λένε Όλιβερ ντε Μπουά και είμαι αδερφός του Ορλάνδου. Χαίρω πολύ, είπε και χαμογέλασε στη Σίλια. Σας γνώρισα απ' την περιγραφή. Ο Ορλάνδος μου είπε αυτολεξεί: «Το αγόρι είναι ψηλό και όμορφο, με κοριτσιίστικη θωριά, και η αδερφή του λίγο πιο κοντή αλλά εξίσου γοητευτική».

— Και για σένα μας μίλησε, είπε η Σίλια. Μας είπε όμως πως είσαι κακός και μοχθηρός, το χειρότερο πλάσμα που έβγαλε η φύση.

— Φυσικό είναι. Δεν είχε άδικο. Μέχρι πρόσφατα δεν είχαμε καλές σχέσεις. Εγώ, δηλαδή, δεν του φέρθηκα με καλοσύνη.

Και άρχισε να τους διηγείται πώς στέρησε από τον αδερφό του την πατρική κληρονομιά, πώς έμαθε απ' τους υπηρέτες του ότι ο Ορλάνδος είχε καταφύγει στο δάσος του Άρντεν, πώς ήρθε εδώ για να τον βρει, πώς κουράστηκε κι έγειρε στον ίσκιο μιας βελανιδιάς για ν' αποκοιμηθεί, πώς τον βρήκε ο Ορλάνδος εκεί, μ' ένα λιοντάρι δίπλα του έτοιμο να του ριχτεί.

— Και τι έκανε ο Ορλάνδος; ρώτησε με αγωνία η Ροζαλίντα. Πες μας!

— Η καλή του καρδιά υπερίσχυσε της επιθυμίας του να με εκδικηθεί και ρίχτηκε πάνω στο ζώο με ορμή. Μάχη έδωσε με το λιοντάρι και, τελικά, το σκότωσε.

— Τι γενναίο παλικάρι! είπε η Ροζαλίντα.

— Και κινδύνεψε για να σώσει εσένα, που 'χες διατάζει το χαμό του, είπε η Σίλια.

— Ναι, εμένα. Αλλά εγώ δεν είμαι πια αυτός που ήμουν. Η μετάνοια και τα δάκρυα ξέπλυναν την κακία και τώρα πια είμαι άλλος άνθρωπος, κατέληξε ο Όλιβερ. Ο Ορλάνδος με συγχώρησε κι έπειτα με οδήγησε στο δούκα και την παρέα του, κι εκεί μένω τώρα κι εγώ. Ο αδερφός μου με έστειλε να σας πω τι έγινε και να ζητήσω απ' το νεαρό που αποκαλεί στ' αστεία «Ροζαλίντα του» να τον συγχωρήσει που δεν μπόρεσε να έρθει στο μάθημά του, γιατί ξάπλωσε να κοιμηθεί κι απ' τις πληγές να γιατρευτεί. Αύριο, όμως, με το καλό, θα έρθει να σας επισκεφτεί.

— Είναι πληγωμένος; ψιθύρισε η Ροζαλίντα και λιποθύμησε μπροστά στα μάτια της Σίλιας και του Όλιβερ που κοιτάζονταν έκπληκτοι.

Την άλλη μέρα, πρωί πρωί, τα δυο αδέρφια πήραν το μονοπάτι για την αγροικία.

— Μα μόλις χτες τη γνώρισες, είπε ο Ορλάνδος. Την είδες μόνο μια φορά αλλά την αγάπησες και τώρα θέλεις να την παντρευτείς;

— Την αγαπώ την Αλιένα, όπως λες εσύ ότι αγαπάς αυτήν τη Ροζαλίντα, είπε ο Όλιβερ. Είμαι σίγουρος. Το κατάλαβα αμέσως μόλις την είδα.

— Καλά λένε πως δεν είναι αληθινή η αγάπη αν δεν είναι απ' την πρώτη τη ματιά. Την ευχή μου, λοιπόν, αδερφέ μου, είπε ο Ορλάνδος και μπήκε στην αυλή του αγροτόσπιτου.

Η Σίλια δέχτηκε τρελή από χαρά την πρόταση γάμου του Όλιβερ και οι δυο νέοι κανόνισαν να παντρευτούν την επόμενη κιόλας μέρα.

— Θα προσκαλέσω και το δούκα με την παρέα του στο γάμο, είπε ο Ορλάνδος.

— Γανυμήδη, αφέντη μου, θέλω κι εγώ να παντρευτώ αύριο, είπε ο Ασημόπετρας βγαίνοντας απ' το σπίτι. Δεν το περίμενα πως εδώ στην εξοχή θα ερωτευόμουν. Θα πάρω την Ώντρεϊ τη βοσκοπούλα, που τρελά την αγαπώ και θέλω να τη δω δίπλα μου νυφούλα.

— Εντάξει, τρελέ. Αύριο το πρωί να είστε κι εσείς εδώ, είπε η Ροζαλίντα.

— Όλοι παντρεύονται, Γανυ-

μήδη, είπε ο Ορλάνδος πλησιάζοντας τη Ροζαλίντα. Δεν μπορώ να μη χαρώ για την ευτυχία τους, αλλά ζηλεύω κιόλας. Τη Ροζαλίντα έχω μέρες να τη δω και δεν αντέχω πια με φαντασίες να ζω. Μακάρι να βρισκόταν κι αυτή εδώ για να την παντρευτώ.

— Ορλάνδο, επειδή πια πείστηκα πως έχεις τη Ροζαλίντα μέσα στην καρδιά σου —το λένε τα έργα και τα καμώματά σου— σου λέω το εξής: Από παιδί είχα το χάρισμα να διαβάζω το μέλλον. Βλέπω λοιπόν πως αύριο, την ώρα που ο αδερφός σου θα παντρεύεται την Αλιένα, θα παντρευτείς κι εσύ τη Ροζαλίντα. Έλα αύριο στο σπίτι μου και θα τη βρεις εδώ, του είπε η μεταμφιεσμένη κοπέλα.

— Μιλάς σοβαρά; Λες αλήθεια;

— Μα, ναι. Αύριο, λοιπόν, ελάτε όλοι εδώ μαζί με το δούκα και τους φίλους του, φορώντας τα καλά σας. Σύμφωνα; Μέχρι τότε γεια σας.

Και πράγματι, την άλλη μέρα

μαζεύτηκαν όλοι στην αυλή του αγροτόσπιτου, παρόλο που ο δούκας αμφισβητούσε τις μαγικές ικανότητες του Γανυμήδη και τον Ορλάνδο συνέχεια ρωτούσε αν πράγματι τη Ροζαλίντα, την αγαπημένη κόρη του, θα συναντούσε. Τότε η Ροζαλίντα –φορώντας ακόμα αντρικά ρούχα– βγήκε από το σπίτι και κάλεσε κοντά της τα ζευγάρια.

— Ασημόπετρα, είσαι έτοιμος να παντρευτείς την Ώντρεϊ; ρώτησε.

Ο τρελός υποκλίθηκε κι έπιασε το χέρι της αγαπημένης του.

— Όλιβερ, είσαι έτοιμος να παντρευτείς την Αλιένα;

— Μάλιστα, απάντησε αυτός κι αγκάλιασε τη Σίλια.

— Ορλάνδο, είσαι έτοιμος να παντρευτείς τη Ροζαλίντα;

— Αμέσως.

— Κι εσύ, άρχοντα, είπε η Ροζαλίντα γυρίζοντας στο δούκα πατέρα της, είσαι έτοιμος να δώσεις στον Ορλάνδο την κόρη σου, να την κάνει γυναίκα του;

— Αμέσως, απάντησε ο δούκας.

— Τότε ας ετοιμαστούμε για τους γάμους, είπε η Ροζαλίντα βγάζοντας το καπέλο της κι αφήνοντας τα μακριά της τα μαλλιά να ξεχυθούν στην πλάτη της.

— Γανυμήδης και Ροζαλίντα είναι το ίδιο πρόσωπο! είπε ο δούκας.

Και η κοπέλα δεν ήξερε ποιον να πρωτοαγκαλιάσει: τον πατέρα της που 'χε καιρό να δει ή τον Ορλάνδο που τόσο καιρό ποθούσε κι εκείνος για αγόρι την περνούσε.

— Κι εμένα δε με λένε Αλιένα, με λένε Σίλια, φώναξε η ξαδέρφη της Ροζαλίντας κι έτρεξε κι εκείνη να φιλήσει το θείο της.

Τρεις γάμοι γιορτάστηκαν εκείνο το πρωί. Και ακολούθησε γλέντι τρικούβερτο με χορούς και με τραγούδια σαν κι αυτό:

*Βγήκε ο νέος με τη δικιά του αγαπημένη,
με χάι και χο, και χο, χο, χο,
στην εξοχή τη λουλουδοπλουμισμένη.
Την άνοιξη που κελαηδούνε τα πουλάκια
και οι εραστές τρελαίνονται να δίνουνε φιλάκια.*

*Γι' αυτό γρήγορα στήστε όλοι το χορό,
την άνοιξη, με χάι και χο, και χο, χο, χο.
Αγαπηθείτε, φιληθείτε,
εμπρός, την άνοιξη ερωτευτείτε.*